

četl, a snažil se působit, jako že tam není. Zavřel oči. *Jsem neviditelný*, pomyslel si.

Polomrtvý strachem čekal.

████████████████████

Obchodník s otroky Cram si razil cestu mezi těly mrtvých. Bylo jich jen osm. Soudě podle oblečení, pět z nich byli cestující. Dvě z toho ženy – ne až tak mladé, ale přesto vypadaly dobře. Jaká škoda!

Cram si zastrčil zakrvácenou sekeru za opasek. Tohle byl snadný úlovek, ale přemýšlel, jestli to stálo za to.

Byla to záchranná loď Svobodného Landovalu – ošklivý starý člun s plochým dnem a plachtami, určený pro klidnou plavbu mělkou vodou. Očividně byl unášen nazdařbůh už delší dobu. Jeho obránci vypadali vyčerpaně a napůl vyhladověle, i když bojovali urputně.

A zbytek zoufalých duší, které kdysi zaplňovaly loď, odešel tam, kam Cram nemohl. Bouře, která zlomila stěžen, rozervala plachty na cáry a roztříštila záchranné čluny, byla očividně divoká a velmi náhlá.

Cram věděl, jaké to muselo být. Obytné prostory na těchto záchranných lodích byly stísněné a dusné k zalknutí. Cestující trávili na palubě tolik času, kolik jen mohli. Většina z nich, zaskočena bouří, kdy se loď neovladatelně kolébala a houpala pod nohama, mohla být smetena přes palubu nebo zabita letícími troskami.

Cram zaklel. Nemyslel na hrůzu odsouzených lidí, ale na peníze, které by vydělal, kdyby je prodal do otroctví. Myslel také na zlaté prsteny a mince, které mohly jít ke dnu s jejich majiteli, ačkoli nešťastníci prchající z Pravého Landovalu jich obvykle měli málo.

Teď když byli všichni jeho muži v podpalubí, zavládlo na palubě tíživé ticho. *Klidně to může být loď duchů*, pomyslel si Cram znepokojeně. *Možná jsme ji měli nechat na pokoji*. Vzpomněl si na první pohled na ni, jak pomalu vyklouzla z mohutné třpytivé hradby elské mlhy. Poklepal si na čelo zkříženými prsty, aby zažehnal smůlu.

„Co tam dole děláte?“ zařval do otevřeného poklopu, kde se do tmy táhl žebřík. „Harkere, hlase se!“

„Žádné známky života!“ ozval se tlumený hlas. „Nákladní prostor je zaplavený. Tahle paluba je odvodněná, ale byla taky pod vodou. U Komety, tady dole to smrdí!“

Cram znovu zaklel. „Nevadí, že to smrdí!“ vyhrkl. „Musíte ty balíky prohledat. Jdu dolů.“

Zhoupl se po žebříku a vzápětí ucítil pach vlhkosti a hniloby. Dole čekal Harker s hořící pochodní. Tvářil se našťavaně, ale nic neříkal. Byl to urostlý muž, ale přesto tinitko oproti Cramovi, který vedle něj vypadal jako zavalitý medvěd.

„Co kapitánova kajuta?“ zavrčel Cram.

„Nechal jsem ji tobě jako vždycky. Je to pár schodů nahoru – mohla zůstat suchá.“ Harker ho vedl velkým páchnoucím prostorem, kde visely hamaky jako řady utopených